

Kaunotar

Löntysolemme pienessä kauppalassa. Olemme menossa festivaalipuistoon, josta jo kuuluu jumptuttavan sähköbasson kiskomaa haitarisoittoa. Toivottavasti puistossa saa pirtelön.

Kadun varteen pysäköity ihme katkaisee matkamme. Se on Ford Anglia. Se jonka takaikkuna kallistuu hassusti väärään suuntaan. Autossa on valkosivukumit ja pellit täydessä timmissä. Kurkistelemme ikkunoista sisään. Tällaisella minäkin sain sompailla 60-luvulla.

Ford Angliaa valmistettiin aina vuoteen 1968 asti. Ensin se oli tavallisen näköinen sedan. Viisikymmenluvun lopulla takaikkuna käännettiin väärään kulmaan. Väitettiin, että näin ikkuna pysyy puhtaana pölystä ja kurasta. Anglia oli vielä kunnollinen brittiauto. Sittenhän laatu sukelsi, ja englantilainen autoteollisuus melkein kuoli.

Emme pääse eroon kaunottaresta. Siinä kuolatessamme meidät yllätetään itse teossa. Vaalea, leveään vaaleanpunaiseen 50-luvun sifonkipukuun sonnustautunut leidi astelee auton luo, työntää avaimen kuskin puoleisen oven lukkoon. Naks, ovi aukeaa. Hän heittää jotain autoon ja sulkee oven. Juu, Anglia on hänen, ollut jo pitkään. Kaunotar jättää kaunottarensa kadun varteen.

Olemme matkalla yömyöhäiseen tilaisuuteen kuuntelemaan Jorma Uotisen kaihoisia lauluja. Häntä säestää trio, Jari Hakkarainen, piano, Petri Ikkela, bandoneon sekä Helena Paavola, sello. Odotettavissa on siis kolossaalinen konsertti.

Festivaalipuistossa saa tosiaan pirtelöitä ja viiniä. Alue on jaettu aidalla kahteen osaan. Parempi ja vakavampi väki istuskelee penkeillä ja tanssahtelee. Rupusakki pirtelöineen kököttää aidan toisella puolella hatarissa muovituoleissa. Musiikki on samaa.

Kauppalassa vietetään vuosittaisia juhlia, jotka ovat keränneet paljon väkeä. Emme kyselyistä huolimatta löydä säällistä paikkaa, jossa illan suussa voisi nauttia aterian asiaan kuuluvien ruokajuomin. Juomia on tarjolla toisaalla ja ruokaa toisaalla, mutta tarjonnat eivät kohtaa. Turvaudumme maukkaaseen hampurilaiseen ja raanaveteen.

Illan konserttipaikan aulaan ahtautuu enemmän ja enemmän väkeä. Tiedämme, että salin etuosaan on laitettu pöytiä, joihin vieraat voivat ostaa kanttiinista juomia. Saakohan tässä tungoksessa vielä kunnan paikan? Juomaa ostaessamme ystävällinen vahtimestari ehdottaa, että hän voi kyllä viedä viinimme ja lasimme valmiiksi johonkin pöytään. Hienoa!

Sali tulee täyteen. Pöytäämme istahtaa myös mukava mummeli, joka tuntuu tietävän paljon näistä geimeistä. Vielä on paikka vapaana. Sisään purjehtii sifonkipukuinen leidi, Vau, hänhän on se Anglian omistaja! Löytyyköhän hänelle vielä paikkaa? Hän suuntaakin päättäväisesti pöytäämme kohti ja valitsee vapaan tuolin. Tervehdimme.

Kaunotar on tutun oloinen. Onko hän esiintynyt telkkarissa? Hän tuntuu ainakin tietävän ja tuntevan nämä musiikkihommat. Kysyn rohkeasti hänen nimeään. Kaunotar epäilee. Lopulta hän kirjoittaa antamalleni paperille nimensä. Titi Kruus.

Kotosalla kiiruhdan kuuklaamaan. Titi Kruusista löytyy heti paljon asiaa. Näyttelijä, tangolaulaja Valkeakoskelta. Olisihan minun pitänyt muistaa. Netissä aukeaa useampiakin hänen esityksiään. Tango Vaaralliset huulet kajahtaa kaihoisesti. Haastattelussa hän kiteyttää: ”Tango saa irti minusta, mutta minua ei tangosta.”

Ai että se konsertti. Jorma Uotinen lauloi hyvin, mutta näytteli paremmin. Paras kappale oli Marlene Dietrichin tunnetuksi tekemä Ich hab noch einen Koffer in Berlin, joka tuli pariinkin otteeseen. Innokkaimmat aplodit sai ja ansaitsi kuitenkin bandoneonisti Petri Ikkela.

pajen